

ELKE OCHTEND dacht Konijn meteen aan zijn beste vriend.

‘Egel,’ zei hij luidop in bed en een brede glimlach verscheen op zijn gezicht. ‘Die goede, lieve, flinke Egel!’ Die komt vast langs, dacht Konijn.

Wat een heerlijk vooruitzicht!

Die mist me vast even erg als ik hem. Het kan niet anders of hij komt op visite. Immers, gisteren en eergisteren en zelfs de dag daarvoor had Konijn Egel helemaal niet gezien. Dat kon niet blijven duren.

Echte vrienden missen elkaar en komen op bezoek!

KONIJN DEKTE HAASTIG DE TAFEL voor twee. Hij gebruikte het servies voor heel bijzondere dagen. Nochtans was het een heel gewone maandag.

Maar een dag met je beste vriend doorbrengen, is altijd speciaal. Zo dacht Konijn daarover.

Hij kleedde zich aan.

Snel veegde hij nog wat stof onder de mat en legde een laken over de ergste rommel.

Waarom eigenlijk? Egel wist toch dat het soms wat rommelig was in zijn huis? Ach ja, zo was die in elk geval niet meer te zien.

NU MOEST HIJ ENKEL NOG WACHTEN tot de mooie dag echt begon.

Egel had waarschijnlijk wat vertraging.

Misschien had hij wat langer geslapen dan normaal. Misschien was hij erg moe van de vorige dagen.

Slaap maar lekker uit, dacht Konijn.

Daar is helemaal niks mis mee. Weet dat er een heerlijk ontbijt op je wacht.

MAAR WAS DAT ONTBIJT wel zo heerlijk?

Konijn haastte zich om een taart te bakken. Hij hoopte dat hij niet net met zijn poten in het deeg zou zitten als Egel aanklopte.

Dan liep alles in het honderd. Dan moest hij met vuile handen naar de deur rennen.

Of eerst de handen afvegen.

Maar was daar tijd voor?

Of was Egel dan weer vertrokken?

Dan dacht die dat zijn beste vriend niet thuis was. Konijn kneedde nu als gek en verspreidde het deeg in de taartvorm. Ideaal zou zijn als de taart nog warm was, als Egel aan-

kwam. Maar die moest dus eerst nog gebakken worden.

Blijf nog even weg, Egel, dacht Konijn nu in zichzelf.

ER GING EEN HELE TIJD VOORBIJ. De taart zat in de oven. Konijn vond slingers en lampions en versierde het huis. Dat zou Egel zeker niet verwachten.

Konijn stelde zich de snoet van Egel al voor, als hij binnen zou komen.

EGEL, dacht hij nu, je mag wel stilaan komen.

Egeltje? Waar blijf je?

Konijn raakte flink overstuur.

‘Kom, Egel!’ riep hij ineens streng.

‘Kom je, Egel?’ vroeg hij lief.

‘Egel?’ fluisterde hij.

INEENS SNELDE HIJ naar buiten en keek uit over het pad dat naar zijn huis liep.

Er was niemand te zien.

Haalde Egel een grap uit?

Sloop hij onzichtbaar door het hoge gras om Konijn te verrassen?

KONIJN ZAT ALS VERSTEEND in zijn leunstoel.

Hij kreeg Egel niet uit zijn gedachten.

EGEL! stond in vier reusachtige letters in zijn hoofd en hij kreeg ze er maar niet uit.

Hij wachtte en wachtte tot er iets knakte. Toen was hij weer tot bewegen in staat. Hij stond op en sprak zichzelf rustig toe:

‘Zo,’ zei hij.

‘Je komt dus niet even langs bij je vriend die een heerlijk ontbijt voor je maakt.

Die zijn huis versierde en taart voor je bakte.

Je laat je vriend maar wachten *alsof hij niet bestaat!*’

KONIJN WERD EEN BEETJE KWAAD. Egel, besefte hij, wist helemaal niets van het feestelijk ontbijt, maar toch vond Konijn het geen manieren.

‘Dan zit er niets anders op,’ riep Konijn nu luid, ‘dan dat ik dat beestje met stekels eens een lesje leer. Ik spurt naar zijn huis, trap de deur in en zal hem eens flink de waarheid zeggen.’

Hij trok zijn jas aan en rende naar Egel. Dat was niet echt vlakbij.

Konijn vertrok met een stevige vaart, versnelde nog na de eerste bocht om dan op volle snelheid over de open plek te rennen.

Terug tussen de bomen liep hij iets trager. Hij hijgde flink. Hij was zeker toch al halfweg.

Hij was te snel gestart.

Even wat rustiger, dacht hij.

Hij ging trager rennen. Even later stapte hij.

Even zitten, dacht hij toen. Wat was hij al lang wakker ook. En wat een drukke dag was het al geweest. Wat een tegenslagen.

Konijn ging even liggen. Egel kon nu even op hem wachten. Egel moest zichzelf maar even amuseren, dacht Konijn. Hij viel in een lichte slaap.

DROOMDE HIJ?

Wat was dat een heerlijk gevoel.

Iets of iemand kriebelde zomaar aan zijn snoet.

Konijn opende één oog.

Hij zag felle zon en dan een hoofd dat zich naar hem toeboog. Kende hij die snoet?

‘Konijn,’ zei nu iemand, ‘Konijn? Alles goed met jou? Wat doe je hier, Konijn?’

Kende hij die stem?

Hoe kwam hij hier terecht?

Warempel, dacht Konijn.

Dat is de stem van Egel.

Dat is Egels vriendelijke gezicht.

‘Egel,’ fluisterde Konijn.

Wat was hij blij dat hij zijn vriend eindelijk zag.

Maar meteen kwam de herinnering terug hoe hij vergeefs op een bezoekje had zitten wachten. Dat zat hem flink dwars. Dus probeerde hij zijn blijdschap te verbergen en streng te kijken. Hij lachte half. Maar voor de rest zag hij er ook kwaad uit.